

Sygn. akt V KK 376/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 lutego 2018 r.,

sprawy **J. L.**

skazanego z art. 177 § 1 kk, art. 177 § 2 kk i art. 178 § 1 kk oraz z art. 178a § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 6 września 2016 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 września 2016r. (sygn. akt II K [...]) J. L. został uznany za winnego trzech występków:

1. z art. 177 § 1 w zw. Z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
2. z art. 178a § 1 k.k.,
3. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Za te czyny wymierzono mu karę łączną w wymiarze 7 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 25 kwietnia 2017 r. (sygn. akt VII Ka [...]) wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu rozstrzygnięciu:

- 1) *„rażące, mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na błędnej kwalifikacji zachowania skazanego jako dwóch osobnych czynów, tj. czynu z art. 177 § 1 i 2 KK w związku z art. 178 § 1 KK (pkt. I części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego w S.) oraz czynu z art. 178a § 1 KK (pkt. III części dyspozytywnej wyroku), podczas gdy czyn opisany w pkt. III wyroku stanowi w przedmiotowym stanie faktycznym czyn współukarany uprzedni,*
- 2) *rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, polegające na niezastosowaniu przez Sąd Odwoławczy dyspozycji art. 455 KPK, stanowiącego obowiązek Sądu Odwoławczego do poprawy błędnej kwalifikacji prawnej czynu, opisanej w pkt. 1 kasacji, niezależnie od podniesionych zarzutów i granic zaskarżenia,*
- 3) *rażące, mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, polegające na nierozważeniu zarzutu obrony, opisanego w pkt. 1 apelacji, wbrew dyspozycji art. 433 § 2 KPK w związku z art. 457 § 3 KPK,*
- 4) *rażące, mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, polegające na nierozważeniu zarzutu obrony, opisanego w pkt. 2 apelacji, tj. brak dokonania oceny, rozważenia i uzasadnienia przyczyny dokonanego przez skazanego gwałtownego skrętu, wbrew dyspozycji art. 433 § 2 KPK w związku z art. 457 § 3 KPK.*

W odpowiedzi na niniejszą kasację, zarówno Prokurator, jak i oskarżyciel posiłkowy wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności, jako nietrafne ocenić należało zarzuty naruszenia prawa procesowego (pkt. 3 i 4 kasacji). Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego dostarcza argumentów do stwierdzenia, że na s. 8-9 Sąd ten odniósł się do zagadnień wskazywanych przez skarżącego w apelacji. Zdaniem Sądu Najwyższego uczynił to w sposób adekwatny. Pamiętać należy, że stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego, w wykonaniu jego obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k., uzależniony jest od jakości wywodów zawartych

w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszej instancji oraz we wniesionym środku odwoławczym i w zależności od *meritum* sprawy może przybrać formę bardziej lub mniej rozbudowanego wywodu. W wielu wypadkach wystarczające jest zwykle wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Oczywiście, na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu. Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r., III KK 381/08, Lex Nr 512100; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., III KK 120/07, Lex Nr 322853; z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/05, Lex Nr 193046).

Równie nietrafne okazały się powiązane ze sobą merytorycznie zarzuty z pkt. 1 i 2 kasacji. Rację ma skarżący, że zagadnienie jedności i wielości czynów na gruncie prawa karnego materialnego jest jednym z najbardziej skomplikowanych. Wielokrotnie na przestrzeni lat w różnych aspektach było omawiane w doktrynie. Przytaczanie, choćby wrywkowo, opracowań w tym zakresie nie jest konieczne, gdyż stanowią one podstawową lekturę. Konieczne natomiast jest przypomnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2002 r., I KZP 4/02, jako kompleksowo rozstrzygającego w materii zaistniałej w niniejszej sprawie. Omówiono w nim w zasadzie wyczerpująco konsekwencje przyjęcia każdej konfiguracji oceny relacji zachowań prowadzenia pojazdu w stanie intoksykacji i spowodowania wypadku drogowego z uwagi na ten stan.

Kasacja wysuwa zarzuty związane z błędnym zastosowaniem prawa materialnego (z uzasadnienia kasacji wynika, że nie zastosowano wbrew pogładowi skarżącego art. 11 § 2 k.k.). Niestety skarga nie zawiera argumentacji, która nie byłaby już poruszana we wskazanym powyżej postanowieniu. Po prostu, z określonych przyczyn autor kasacji preferuje rozwiązanie odrzucone przez Sąd Najwyższy. Pamiętać należy, że podstawą kasacji może być jedynie rażące

naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść finalnego orzeczenia. Nie można jako takiego traktować samych tylko rozbieżności w doktrynie, czy też wyrażanych w nich poglądów przeciwnych do wyrażonych w zaskarżonym kasacją wyroku. Rozstrzygnięcie zawarte w postanowieniu I KZP 4/02 jest cytowane w kilkudziesięciu orzeczeniach i można bez ryzyka popełnienia błędu przyjąć, że teza w nim wyrażona przekuta została w stabilną linię orzeczniczą. Kasacja nie zawiera niestety argumentów, które przekonywałyby w sposób klarowny o błędności przyjętego przez sądy obu instancji poglądu prawnego.

Wypada dodatkowo podkreślić, że z teoretyczno-prawnego punktu widzenia kwestia jedności/wielości czynów, w przypadku prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka narkotycznego i następnie spowodowania wypadku drogowego z uwagi na ten stan, nie podlega tylko abstrakcyjnemu rozstrzygnięciu. W sprawie niniejszej rozważanie zachowań J. L. w myśl koncepcji forsowanej przez obronę musiało być z gruntu skazane na niepowodzenie, skoro ustalono, że oskarżony kierował samochodem będąc pod wpływem substancji psychotropowej i alkoholu w dniach 13-14 kwietnia 2014r. – poruszając się tym pojazdem wielokrotnie po różnych trasach, między innymi zakupując i następnie spożywając alkohol (czyn z pkt. 2) – a wypadek drogowy, w rzeczonym stanie, spowodował w dniu 14 kwietnia 2014 r. (czyn z pkt. 1).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.